

[Aksel Larsen.]

dels fordi der trods alt er så stor opposition blandt befolkningen i de vesteuropæiske lande, at det er meget svært for deres regeringer at få mod til at nå til enighed om, hvordan det skal gøres. Ministeren selv burde forstå vanskelighederne. Ministeren holdt jo en tale på FN-generalforsamlingen i Paris, en tale, som er blevet slået stort op herhjemme, hvori han talte om, hvorledes mange danske, også han selv, under nazi-besættelsen oplevede, at det ikke var mælkemanden, der ringede på, men Gestapo, enten for at føre en bort til ukendt bestemmelsessted eller i nogle tilfælde for at gøre pludselig ende på ens liv. Det er de folk, der dirigerede Danmarks besættelse og udførte sådanne handlinger herhjemme, man nu vil bevæbne med allehånde våben, for at de efter sigende skal være med til at forsvare Danmark. Man må forstå, at de, der ikke har glemt besættelsen, ikke kan tilslutte sig denne tanke; de modsætter sig Vesttysklands genoprustning, og de udgør et flertal i alle de vesteuropæiske lande. Det er grunden til, at Amerikas Forenede Staters regering endnu ikke har fået sin vilje.

Ministeren siger meget rigtigt, at Danmark nu engang er medlem af Atlantpagten. Og han siger endnu mere rigtigt, at vor indtræden i Atlantpagten omstyrkede en lang udenrigspolitisk tradition. Får det ikke ministeren til at føle en lille smule betænkelighed, og er ministeren ikke spor betænkelig ved, at denne lange udenrigspolitiske tradition omstyrkede man efter kun to dages forhandlinger her i dette hus? Og man ville ikke på nogen måde tillade, at det danske folk gennem en folkeafstemning fik lov til at udtale sig om, hvorvidt det ønskede denne lange udenrigspolitiske tradition omstødt. Ministeren siger, at det er os selv, der beslutter, om vi vil have mere oprustning, og vi gør det kun af hensyn til Danmarks interesser. Og ministeren siger, at det er fejlagtigt, når der tales om andre magters krav til Danmark om dette eller hint på forsvarets område. Ministeren kan ikke komme uden om, at hver gang der i den såkaldte atlantiske organisation eller fra De Forenede Staters regering er kommet alvorlige ønsker, forslag og henstillinger, har man herhjemme besluttet foranstaltninger, der var en imødekommen af disse henstillinger, ønsker eller forslag. Man får virkelig mistanke om, at det er så som så med, at det er i vor egen interesse, og at vi selv har vor fuldstændige handlefrihed. Det har vi jo ikke, netop fordi vore ministre med deres deltagelse i Ottawa, Paris, Rom og andre

steder på forhånd binder Danmark, og er der noget, man skal have rigsdagens formelle tilslutning til, bliver det først forelagt rigsdagen på et tidspunkt, hvor den reelle afgørelse er faldet.

Ministeren taler om, at det er fejlagtigt at beskyldte De Forenede Stater for at være en tyrannisk stormagt, der stræber efter at undertvinge sine allierede, og han underbygger sit synspunkt ved at sige, at så ville det i hvert fald være første gang i historien, at en stormagt først økonomisk og militært styrkede de stater, den ville underlægge sig. Selvom det var tilfældet, hvad det naturligvis ikke er, for ministeren er en dårlig historiker, var det ikke noget bevis for, at det ikke kunne ske. Alle ting, der sker, skal vel engang ske første gang. Men at Amerikas Forenede Stater økonomisk har styrket de europæiske Atlantpagtlande, er svært at indse.

Danmarks økonomi er blevet dårligere og dårligere, siden vi tiltrådte Marshallplanen, så vor tilslutning dertil har aldeles ikke styrket os, men gjort det modsatte, hvad vi kommunister dengang havde let ved at forudse at den ville gøre. Hvad den militære styrkelse angår, drejer det sig ikke om, hvor mange kanoner, geværer og flyvemaskiner og hvor lange startbaner man har, men det drejer sig om, hvorvidt dette militær giver nogen sikkerhed for landet og for dets befolkning. Det tror jeg at ministeren skulle tænke lidt mere over, også med henblik på Danmarks udsatte beliggenhed, og hvis han gør det, og gør det alvorligt, med fædrelandskærlighed, vil han indse, at Danmarks stilling er blevet mere usikker og farligere, efter at vi har tiltrådt Atlantpagten og er begyndt at opruste med amerikansk hjælp.

Ministeren siger, at det er Atlantpagtens skyld, at freden er bevaret i Europa. Det kan kun forstås på een måde, og jeg ved, at det er den måde, ministeren mener det på, nemlig at den voksende militære styrke i Vesteuropa kombineret med Amerikas Forenede Staters militære styrker efterhånden skulle virke til at skræmme Sovjetunionen fra at angribe Vesteuropa. Jeg begriber ikke, at ministeren ikke kan indse, at dette er et argument imod Atlantpagtens oprustnings nødvendighed. Hvis Sovjetunionen havde nogen som helst angrebsplaner, ville den naturligvis have iværksat dem senest på den dato, da Atlantpagten blev ratificeret, og ikke sat sig til at vente, til oprustningen var helt eller delvis fuldført i Vesteuropa.

Endelig siger ministeren, at nu må vi ikke vige tilbage for at lægge de sidste sten på